

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری صاد
مدیر مسئول و سردبیر: محمدرضا شفیعی
دبیر تحریریه: امیر افشار فتوحی

www.rooznamehsaba.com
rooznamehsaba

تهران - خیابان آیت الله مدنی - کوچه خجسته منش - پلاک ۵
تلفن: ۰۶-۷۷۵۸۲۴۲۲ فکس: ۷۷۵۴۸۲۴۵
چاپ: موسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران
توزیع: نشر گستر امروز

حسین علیزاده آهنگساز و نوازنده:

جامعه ما از نظر موسیقایی فقیرتر از ادبیات است

علیزاده خاطر نشان کرد: همه باید کاری کنیم که پایه و فرهنگ موسیقی در جامعه و بین مردم تقویت شود. این اثر برای مخاطب تولید شده است. وقتی با پدیده‌ای بدون پرسش و کنجکاوی برخورد کنیم، به مرور به یک اثر ماشینی تبدیل می‌شود.

وی افزود: وقتی ملت‌های اطراف کشورمان را می‌بینیم درمی‌یابیم که مردم چقدر فرهنگ موسیقایی دارند. برنامه‌ریزی‌های کلان باعث می‌شود شناخت مردم از شعر و موسیقی افزایش یابد. همیشه بر این باور هستم که اگر یک قدم به طرف به مردم برداریم مردم صداهای مختلف استقبال شده و برای موسیقیدان و آهنگساز نامدار ایران گفت: خوشبختانه از این مجموعه برای تدریس و پژوهش در دانشگاه‌های مختلف استقبال شده و برای ارائه کامل تر مجموعه «موسیقی دستگاهی ایران» به این دانشگاه‌ها و مراکز پژوهشی خارجی، ضبط اثر با صدای بانوان نیز در حال انجام است. این استاد موسیقی با اشاره به ارتباط عمیقش با بزرگانی از فرهنگ و هنر مازندران، گفت: من بی‌نیاز به این استان و مردمش عشق می‌روزم و هر زمان که نام دوستانم می‌آید اشک شوق بر چشمان جاری می‌شود. خوشحالم که در مازندران حضور دارم و همیشه گفته‌ام که بسیار از این سرزمین آموختم.

علیزاده افزود: از استاد بزرگ احمد محسن پور و استاد ابوالحسن خوشرو یاد می‌کنم که لحظات زیبایی با آن‌ها داشتم. در دهه ۶۰ شمسی زمانی که در تهران دلم می‌گرفت یا دوست داشتم از عشق لبریز شوم به این منطقه می‌آمدم. با جناب محسن پور که همیشه برای من زنده است روزهای خیلی خوبی را در قادی‌کلا داشتم. انسان باشکوهی بود که هرگز در قالب مرگ یا نیستی نمی‌گنجد و خودش به زندگی معنا می‌بخشید و جاودان هستند.

او با اشاره به اجرای قطعات آلبوم «نی‌نوا» توسط ارکستر فیلارمونیک مازندران گفت: من «نی‌نوا» را ۴۲ سال پیش نوشتم و اکنون می‌بینم که چند نسل با آن ارتباط برقرار می‌کنند. آنچه که به غرور من اضافه می‌کند ایرانی بودن من است. این که یک روزی قطعه‌ای در جایی نوشته شده و امروز همه هم‌میهنانم آن را می‌شناسند و من به این توجه شما عشق می‌ورزم. / ایرنا

وی افزود: چرا شیوه آموزش ردیف در دوره دکترای دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران باید همان چیزی باشد که در یک آموزشگاه موسیقی در یک روستا تدریس می‌شود؟ تازه آخرین معلم شما هم می‌گوید این که می‌نوازی درست نیست، چیزی که من می‌گویم درست است. یعنی روایت‌های شفاهی ایرادهای خودشان را دارند. البته نمی‌خواهیم کار استادی را بی‌ارزش کنیم. چنانچه این سنت در انتقال ردیف از قدیم وجود داشت. یعنی کسی که به درجه‌ای می‌رسید که ردیف را رساله خودش را می‌ساخت آن را درس می‌داد. ردیف رساله موسیقیدان‌هاست و تمام حسنش به این است که روایت‌های مختلف بر اساس چارچوب تئوری مشخص است.

مؤلف مجموعه «موسیقی دستگاهی ایران» خاطر نشان کرد: وقتی می‌بینیم چیزی که در دانشگاه تدریس می‌شود هیچ ارتباطی با جامعه ندارد و دانشجو بعد از فارغ التحصیلی نهایتاً باید یا در اداره فرهنگ و ارشاد استخدام شود یا در دانشگاه تدریس کند. پس رابطه او با جامعه چه می‌شود؟

علیزاده تصریح کرد: خروجی این روند امروز در جامعه مشهود است. جامعه ما از نظر موسیقایی فقیرتر از ادبیات است. ادبیات ما حتی در شرایط امروزی‌اش که آسیب زیادی هم دیده است، پستوانه قوی‌تری نسبت به موسیقی دارد.

وی با بیان این که حفظ فرهنگ با کمک مردم محقق می‌شود، افزود: این دستگاه‌های موسیقی فقط برای درس دادن یا این که دانشجو آن را در آموزشگاه و دانشگاه فرا بگیرد نیست. جامعه هم باید با آن ارتباط بگیرد. وقتی فکر کردم به این نتیجه رسیدم که هر دستگاه می‌تواند مانند یک کنسرت موضوع یک اجرا باشد.

استاد و پژوهشگر موسیقی ایران با اشاره به ویژگی‌های مجموعه «موسیقی دستگاهی ایران» اظهار کرد: آن چه که روی کتاب‌ها و آلبوم‌های ردیف موسیقی ایرانی وجود دارد برای مخاطب نیست، برای دانشجو و هنرجو است. این مجموعه به شکلی آهنگسازی و تولید شده که هر شنونده‌ای می‌تواند با شنیدن آن با دستگاه‌ها و گوشه‌های موسیقی ایرانی آشنا شود.

حسین علیزاده آهنگساز و نوازنده برجسته ایران در جشن امضای مجموعه کتاب و آلبوم «موسیقی دستگاهی ایران» که با حضور صداهای هنرمندان و هنردوستان در تالار فرهنگ و هنر ساری برگزار شد، اظهار کرد: هنر به دلیل این که همواره در دل و عشق یک ملت قرار دارد حذف شدنی نیست. همه جای دنیا هم می‌دانند ایران از چه پشتوانه تاریخی برخوردار است و در این سرزمین پهناور چقدر فرهنگ‌های متنوع قرار دارد.

وی افزود: فرهنگ ایرانی از همه فرهنگ‌های اقوام مختلف این سرزمین تشکیل شده است، اما این موضوع هنوز آن طور که باید درک نشد.

آهنگساز و نوازنده برجسته موسیقی ایران ادامه داد: من اینجا نماینده موسیقی دستگاهی یا سنتی نیستم. به عنوان یک ایرانی اینجا ایستاده‌ام که بگویم موسیقی مازندران، موسیقی کردستان، موسیقی خراسان، موسیقی ترکمن صحرا و موسیقی همه نقاط ایران همه موسیقی من است. این فرهنگ ارزشمندترین دارایی و سرمایه جامعه ما است و حتی به نظرم ارزش نفتی که داریم کمتر از فرهنگ است. آنچه که به ما قدرت می‌دهد تا بتوانیم سرمان را در دنیا بالا نگه داریم تکیه به فرهنگ است.

علیزاده افزود: وقتی از سن کم نزد استاد ظریف، استاد شهنازی و استاد برومند کار می‌کردم فکر می‌کردم موسیقی کلاسیک ایران یا همان موسیقی دستگاهی موسیقی فارسی‌زبانان است و به شعر فارسی متکی است و اگر در جایی دیگر زبان و گویش دیگری دارند، موسیقی آنان نیست. پس چرا در آموزش موسیقی صرفاً به این تکیه می‌شود؟ زمانی که در دانشکده هنرهای زیبا بودم، از خودم می‌پرسیدم چرا شیوه آموزش ما در موسیقی دستگاهی ایران تغییر نمی‌کند؟ ردیف را وارد دانشگاه کردیم، اما پرورده‌مان هنوز سنتی و مکتبخانه‌ای است.

آهنگساز برجسته موسیقی ایران ادامه داد: دانشگاه محل پژوهش و پرسش است. اما در آموختن موسیقی ایرانی با سیستمی سر و کار دارد که سوال ندارد. نمی‌تواند بپرسد که مثلاً چرا باید گوشه‌ها را حفظ کند؟ زمانی که در مرکز حفظ و اشاعه می‌خواستیم نزد استاد فروتن کلاس برویم، استاد برومند گفت هر چه استاد فروتن گفت گوش کنید، اما سوال نپرسید. به مرور با توجه به عملکردی که داشتیم، آن نگاه یک‌سویه که نباید سوال بپرسیم از بین رفت.

